

Arrest

nr. 89 903 van 16 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 5 juni 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MENS, die *loco* advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 7 december 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 30 januari 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die bij arrest nr. 80 860 van 8 mei 2012 het beroep verwierp en eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde aan verzoeker.

Op 30 mei 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (*bijlage 13quinquies*). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer 101 066.

Op 1 juni 2012 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 5 juni 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (*bijlage 13quater*). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten Y. H. W. (...)

geboren te B. (...), op in(...)1974

en van nationaliteit te zijn : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend op 01.06.2012

Overwegende dat betrokkene op 07.12.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 31.01.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 11.05.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 01.06.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich gedeeltelijk opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn broers op 04.05.2012 beschoten werden door terroristen. Overwegende dat betrokkene ter staving hiervan een aangifte en een proces-verbaal van de politie van Al-Zafaraniya voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij zijn eerste asielaanvraag reeds een proces-verbaal voorlegde en deze asielaanvraag desalniettemin negatief werd afgesloten. Overwegende dat een document daarenboven enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen volgens het CGVS en de RVV in casu niet het geval is. Overwegende dat beide documenten voornamelijk verklaringen bevatten van één van betrokkene zijn broers, en de politie in deze documenten de voorgehouden beschieting door terroristen niet bevestigd. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

In de bestreden beslissing valt te lezen:

“(…)Overwegende dat betrokkene op 01.06.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich gedeeltelijk opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn broers op 04.05.2012 beschoten werden door terroristen. Overwegende dat betrokkene ter staving hiervan een aangifte en een proces-verbaal van de politie van Al-Zafaraniya voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij zijn eerste asielaanvraag reeds een proces-verbaal voorlegde en deze asielaanvraag desalniettemin negatief werd afgesloten. Overwegende dat een document daarenboven enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen volgens het CGVS en de RvV in casu niet het geval is. Overwegende dat beide documenten voornamelijk verklaringen bevatten van één van de betrokkene zijn broers, en de politie in deze documenten de voorgehouden beschieting door terroristen niet bevestigd. (…)”

In de bestreden beslissing wordt dus gesteld dat de nieuwe elementen die verzoekende partij bijbracht bij haar tweede asielaanvraag, m.n. een aangifte en een proces-verbaal van de politie van Al-Zafaraniya, onvoldoende doorslaggevende bewijzen zijn om de actuele vervolging door terroristen in zijn land van herkomst te staven, gezien de verwerende partij geen geloof hecht aan het asielrelaas van verzoekende partij. De verwerende partij twijfelt echter niet aan de authenticiteit van de documenten.

De nieuwe elementen bewijzen wel degelijk dat minstens één van de broers van verzoekende partij nog steeds bedreigd en onder schot genomen word, wat wel degelijk bewijst dat er nog een actuele vervolging is voor de verzoekende partij zelf. Het feit dat dergelijke authentieke documenten de aangehaalde vrees voor terroristen van de verzoekende partij bevestigen is toch al een redelijke grond om aan te nemen dat dit werkelijk zo is. Het feit dat dergelijke bewijzen al niet meer volstaan om het asielrelaas te bewijzen van de verzoekende partij is dan ook moeilijk te begrijpen. Wat verwacht de verwerende partij nog meer?

Er dient ook gezegd dat de verzoekende partij bij haar tweede asielaanvraag wel degelijk nog ‘nieuwe elementen’ mag aanbrengen die haar verhaal doen bevestigen.

De verzoekende partij is immers de mening toegedaan dat een nieuw bewijs, quod in casu, van een vroegere situatie tevens een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar Arrest nr. 135.133 van de Raad van State dd. 21 september 2004.

In dit arrest is de volgende overweging te lezen die naadloos aansluit bij de opvatting van de verzoekende partij m.b.t. het art. 51/8 Vreemdelingenwet.

Considérant que l'élément nouveau au sens de l'article 51/8 précité, qui justifie un nouvel examen de la demande d'asile, peut avoir traité des faits ou des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure au cours de laquelle les demandeurs d'asile auraient pu les fournir, mais aussi consister en une preuve nouvelle d'une situation antérieure;

De verzoekende partij kan tevens verwijzen naar Arrest 97.954 van de Raad van State dd. 25 juli 2001.

Considérant qu' il ressort du dossier administratif et de la demande de suspension qu'à l'appui de sa seconde demande d' asile la requérante a invoqué deux éléments, à savoir une lettre datée du 30 juin 2001 émanant d'une de ses sœurs et adressée à une autre de ses sœurs ainsi qu'une communication téléphonique faisant état d'interrogatoires et de perquisitions au domicile de la sœur de la requérante; que s'il peut être admis que ne constituent pas des éléments nouveaux obligeant l'administration prendre en considération une nouvelle demande d'asile, des éléments de preuve que la requérante aurait pu produire l'appui de sa première demande, constitue cependant un élément nouveau la preuve nouvelle d'une situation antérieure; qu'en l'espèce la lettre du 30 juin 2001 peut constituer un élément nouveau au sens de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980; que l'exception ne peut être retenue ;

Verwerende partij stelt in haar beslissing dat een document enkel bewijskracht heeft als deze ondersteund wordt door een geloofwaardig asielrelaas. Door deze nieuwe documenten wordt wel degelijk de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij bevestigd en wordt daarenboven de ACTUELE vrees voor vervolging van verzoekende partij aangetoond.

Verzoekende partij begrijpt daar naast niet waarom verwerende partij valt over het feit dat de neergelegde documenten, maar ‘voornamelijk’ zouden handelen over 1 broer. Is het kunnen aantonen van vervolging gericht naar een familielid van verzoekende partij niet voldoende om geloof te hechten aan het asielrelaas van verzoekende partij? Bovendien wordt nergens in de bestreden beslissing de authenticiteit van de documenten betwist. Verzoekende partij zit dan ook met haar handen in haar en stelt zich ernstige vragen bij de manier van redeneren.

Daarnaast verwijst de verwerende partij in haar motivering naar de eerste negatieve asielbeslissing van verzoekende partij. Het is alsof de verzoekende partij reeds van tevoren geen tweede kans verdient en dat zij geen enkel nieuw element zou kunnen aanbrengen opdat de verwerende partij zou geloof hechten aan haar asielrelaas.

De manier waarop de verwerende partij alles in twijfel trekt is echter niet redelijk en doet bijna het vermoeden rijzen dat ze is ingegeven door vooringenomenheid. Het lijkt zelfs zo dat de verzoekende partij en haar asielverhaal niet kan bewijzen omdat de verwerende partij het sowieso toch niet gelooft.

Dergelijke ingesteldheid kan niet getolereerd worden ten aanzien van verzoekende partij, gezien zij wel degelijk vreest voor haar leven in haar land van herkomst en zij dan ook met aandrang vraagt om haar tweede asielrelaas serieus en grondig te onderzoeken.

Bijgevolg is er hier sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht en schending van artikel 51/8 wat betreft het aanbrengen van nieuwe elementen die wel degelijk bewijzen dat de verzoekende partij gevaar loopt in haar regio. Dit alles vraagt om een nietigverklaring van de bestreden beslissing!"

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de tweede asielaanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek van een mogelijke schending van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een

onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker legde een aangifte bij de politie van 4 mei 2012 neer en een proces-verbaal van 4 mei 2012 opgesteld door de politie van het politiekantoor Al-Zafarniya. Hij meent dat deze stukken als nieuwe gegevens dienen te worden beschouwd.

Omtrent deze documenten stelt de bestreden beslissing: *“Overwegende dat betrokkene ter staving hiervan een aangifte en een proces-verbaal van de politie van Al- Zafarniya voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij zijn eerste asielaanvraag reeds een proces-verbaal voorlegde en deze asielaanvraag desalniettemin negatief werd afgesloten. Overwegende dat een document daarenboven enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen volgens het CGVS en de RVV in casu niet het geval is. Overwegende dat beide documenten voornamelijk verklaringen bevatten van één van betrokkene zijn broers, en de politie in deze documenten de voorgehouden beschieting door terroristen niet bevestigd”*.

Verzoeker betwist dat deze stukken onvoldoend doorslaggevende bewijzen zijn van zijn actuele vrees voor vervolging door terroristen in zijn land van herkomst. Verzoeker stelt dat de verwerende partij de authenticiteit van de documenten niet in vraag stelt doch deze documenten niet als een doorslaggevend bewijs beschouwt om reden dat een document enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen volgens de verwerende partij niet het geval is en waarvoor de verwerende partij refereert naar de eerdere beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker acht dergelijke redenering niet redelijk. Hij meent dat een dergelijke redenering is ingegeven door vooringenomenheid.

Het begrip “nieuw gegeven” impliceert niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blijk kunnen geven van aanwijzingen van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS (cass) 3 november 2009, nr. 4987).

In casu werd in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2012 verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij incoherente en weinig plausibele verklaringen aflegde betreffende het dreigtelefoontje dat zijn broer H. tussen 10 en 15 mei 2008 zou hebben ontvangen van een onbekend persoon, (ii) hij weinig doorleefde verklaringen aflegde op de vraag hoe hij reageerde toen hij het nieuws van de moord op zijn broer had vernomen, (iii) het onbegrijpelijk is dat hij vergat te verwijzen naar de ontploffing van hun huis en direct daaropvolgend de nabijgelegen moskee toen hem tijdens het gehoor van 17 januari 2012 werd gevraagd wat er de dag van de moord op zijn broer en de verhuis naar zijn oom nog gebeurd was, (iv) hij tijdens zijn opeenvolgende gehoren verschillende tijdstippen opgaf waarop zijn huis en de moskee tot ontploffing werden gebracht, (v) hij en zijn familie niets hebben ondernomen om enige druk uit te oefenen op de gerechtelijke instanties om ook in de praktijk gevolg te geven aan het bevel van de onderzoeksrechter om *“alles te doen om de daders te arresteren”* en hij haast letterlijk stelt dat dit geen zin heeft omdat zij toch geen financiële compensatie zouden krijgen, terwijl het minste dat men van verzoeker en zijn familieleden zou mogen verwachten, is dat zij zich zouden hebben geïnformeerd over de stand van het

gerechtelijk onderzoek doch uit niets blijkt dat zij dit hebben gedaan, welke bijna onverschillige houding in grote mate zijn algehele geloofwaardigheid ondermijnt, (vi) het allerm minst kan overtuigen dat hij persoonlijk zou gevisieerd zijn omdat hij op 2 september 2010 in zijn hoedanigheid van vuilnisman een bom in een vuilniszak heeft aangetroffen daar deze vuilniszak door om het even wie kon zijn meegenomen en meer dan waarschijnlijk als doel had toevallige voorbijgangers te treffen, (vii) omdat er voor de burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (viii) de door hem voorgelegde documenten niet van die aard zijn om bovenstaande appreciatie in positieve zin te wijzigen, zoals omstandig wordt toegelicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in zijn arrest van 8 mei 2012 (RvV 8 mei 2012, nr. 80 860) dat in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen diende vastgesteld te worden dat verzoekers verklaringen over de hele lijn doorspekt zijn met incoherenties en onwaarschijnlijkheden en weinig doorleefd overkomen en hij tevens een gebrek aan initiatief en interesse aan de dag heeft gelegd aangaande de opvolging van de stand van het gerechtelijk onderzoek naar de moord op zijn broer, vaststellingen welke niet toelaten enig geloof te hechten aan het door hem uiteengezette vluchtrelaas en de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

De verwerende partij heeft duidelijk toegelicht dat aan de aangifte bij de politie van 4 mei 2012 en het het proces-verbaal opgesteld door de politie van het politiekantoor Al-zafaraniya slechts een bewijskracht kan toegekend worden indien het ondersteund wordt door coherente, plausibele en coherente verklaringen en dat de Raad reeds vaststelde dat het asielrelaas van verzoeker niet aan deze voorwaarde voldoet. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat een stuk dat slechts aangebracht werd om een relaas te onderbouwen waarvan reeds werd vastgesteld dat het, gezien de talloze onjuistheden en tegenstrijdigheden, geen aanleiding kan geven tot de toekenning van een beschermingsstatus nog enige relevantie heeft.

Bovendien dient te worden aangestipt dat de bestreden beslissing zich niet enkel beperkt te stellen dat er geen bewijskracht kan gehecht worden aan de documenten omdat verzoekers eerdere verklaringen niet geloofwaardig waren. Zo wordt ook verduidelijkt dat de voorgelegde documenten voornamelijk verklaringen bevatten van één van de broers van verzoekers en dat de politie de voorgehouden beschietingen door terroristen niet bevestigt. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing aldus niet gemotiveerd dat de voorgelegde documenten voornamelijk zouden handelen over één broer. Deze concrete motivering wordt onbesproken gelaten door verzoeker. De motieven van de bestreden beslissing dienen als een geheel te worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de verwerende partij hebben doen besluiten dat de door verzoeker aangebrachte stukken niet als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd.

Hierbij kan ook verzoeker niet heen om het feit dat hij bij de eerste asielaanvraag een proces-verbaal had neergelegd, waaraan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, noch de Raad geloof hebben gehecht.

Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de beoordeling gemaakt door de verwerende partij kennelijk onredelijk is of zou zijn ingegeven door enige vooringenomenheid.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, pertinente, afdoende en ter zake dienende motieven.

Noch de schending van de materiële motiveringsplicht, noch de schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Verzoekende partij vraagt asiel aan omdat zij meent een vluchteling te zijn in de zin van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Nergens in de bestreden beslissing is te lezen dat de staatssecretaris van mening zou zijn dat de verzoekende partij niet aan de definitie van vluchteling in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet voldoet, of nauwkeuriger geformuleerd: geen nieuwe elementen aanvoert die indiceren dat zij over een gegronde vrees voor terugkeer beschikt en bijgevolg niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling conform art. 48/3 Vreemdelingenwet. De beslissing vermeldt immers enkel:

overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De Raad van State heeft echter al veelvuldig bevestigd dat de Conventie van Genève geen directe werking in de interne Belgische rechtsorde heeft. Zodoende dient er dus - wanneer er formeel gemotiveerd dient te worden - quod in casu - verwezen te worden naar de vigerende Belgische wetgeving, m.a.w.: er dient verwezen te worden naar art. 48/3 van de Vreemdelingenwet en dus niet naar de Geneefse conventie.

Dit werd niet gedaan waardoor de bestreden beslissing strijdt met artikelen 2 en 3 van de Wet van 1991. De ratio legis van de formele motiveringsverplichting bestaat er immers net in dat de overheid de juridische en feitelijke motieven die aan de basis van de bestreden beslissing liggen, moet formaliseren in haar beslissing. De juridische motivering waarom verzoekende partij geen vluchteling kan zijn moest (en kon enkel) gesteund worden op 48/3 Vreemdelingenwet omdat de Conventie van Genève geen juridisch motief kan worden omdat ze juist geen directe werking heeft in de interne Belgische rechtsorde.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name de afwijzing van de eerste asielaanvraag, die door de Raad in beroep werd bevestigd, dat verzoeker zich gedeeltelijk opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn, dat hij verklaart dat zijn broers op 4 mei 2012 beschoten werden door terroristen en ter staving hiervan een aangifte en een proces-verbaal van de politie van Al- Zafaraniya voorlegt, waarbij wordt opgemerkt dat hij bij zijn eerste asielaanvraag reeds een proces-verbaal voorlegde en deze asielaanvraag desalniettemin negatief werd afgesloten en dat een document daarenboven enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen volgens het CGVS en de RVV *in casu* niet het geval is. Tevens wordt overwogen dat beide documenten voornamelijk verklaringen bevatten van één van betrokkene zijn broers, en de politie in deze documenten de voorgehouden beschieting door terroristen niet bevestigt. Besloten wordt dat geen nieuwe gegevens naar voren worden gebracht waaruit ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging of voor een reëel risico op ernstige schade kunnen worden gepuurd. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoeker zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig en heeft verzoeker niet belet om zijn vordering tot nietigverklaring in te stellen. Verzoeker heeft immers blijk van kennis van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij ze aanvecht in de in zijn verzoekschrift.

Waar verzoeker betoogt dat de Conventie van Genève geen directe werking heeft in de interne Belgische rechtsorde, zodat de verwerende partij had dienen te verwijzen naar artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat de verwerende partij *in casu* toepassing maakt van artikel

51/8 van de vreemdelingenwet. Determinerend hierbij is dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht die een ernstige aanwijzing vormen van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU